

LORI
BENTON

DE ZOON
VAN DE
KRAAI

ROMAN

Een moeder gaat op zoek naar haar vierjarige zoon
die in het holst van de nacht werd ontvoerd door indianen.

De zoon van de kraai

Van Lori Benton verscheen eerder:

Het land van mijn vader
Samen over de blauwe bergen
Volg mij voorbij de bomen
Aan het einde van de vallei

Lori Benton

De zoon van de kraai

Roman

Vertaald door Daniëlle van Westen

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling Daniëlle van Westen-Visser
Omslagontwerp Wil Immink Design
Lay-out binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 435 3196 2
ISBN e-book 978 90 435 3197 9
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Originally published in English under the title:
Many Sparrows by Lori Benton
Copyright © 2017 by Lori Benton
Published by WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing
Group, a division of Penguin Random House LLC, 10807 New Allegiance
Dr., Ste. 500 Colorado Springs, Colorado 80921 USA

International rights contracted through Gospel Literature International
P.O. Box 4060, Ontario, California 91761 USA

This translation published by arrangement with WaterBrook Press, an im-
print of The Crown Publishing Group, a division of Penguin Random
House LLC

Dutch edition © 2019, KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

De Bijbelteksten zijn ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling © 2004.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij
de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosver-
nietiging heeft geleid.

Dit boek is opgedragen aan Doree Crawford Ross,
wier verre familielid, William Crawford, in 1774 actief was
langs de kolonisiatiegrens in Ohio. En aan Jeanette Puryear
Johnson, een geboren en getogen Virginiaanse, die ervoor
zorgde dat haar kinderen dat ook werden.

*Wat kosten twee mussen? Zo goed als niets. Maar er valt er niet
één dood neer als jullie Vader het niet wil. Wees dus niet bang, jullie
zijn meer waard dan een hele zwerm mussen.*

Matteüs 10:29, 31

1

Ohio Rivier, vlak bij Yellow Creek

1 mei 1774

Jeremiah Ring was net zo vaak langs de kolonisatiegrens bij Allegheny met de dood geconfronteerd als alle andere mannen dat waren, maar in zijn dertigjarige leven had hij nog nooit zulke verschrikkingen gezien.

De doden lagen op de vochtige voorjaarsgrond naast de taverne en handelspost van Joshua Baker. Ze waren zo fatsoenlijk mogelijk neergelegd, maar hun lichamen waren geschonden. De levenden, die in korte tijd jaren ouder leken te zijn geworden, liepen tussen de lichamen door, zwijgzaam van woede en verdriet. Jeremiahs vriend, de Mingo Logan, hilde in stilte naast het lichaam van een jonge vrouw, zijn zus Koonay.

Toen Jeremiah Koonay zag, werd hij misselijk. Haar dode lichaam was hangend in een boom gevonden. Iemand had haar losgesneden en een deken over haar heen gelegd, maar ze hadden allemaal gezien wat haar was aangedaan. Koonay was in verwachting geweest van haar tweede kind, maar zelfs de ongeborene was niet aan deze slachtpartij ontkomen. Haar oudste kind, een meisje van twee jaar, was nog niet gevonden, maar ze wisten dat ze met haar moeder in een van de kano's had gezeten die de Ohio-rivier waren overgestoken naar de handelspost van Baker. Dat was al vele malen zonder problemen en in goed vertrouwen verlopen.

Logan rouwde niet alleen om Koonay. Jeremiah slikte zijn

eigen verdriet weg en keek naar de man tot wie doordrong dat bijna al zijn bloedverwanten waren afgeslacht – zijn oudere broer, zijn moeder, zijn neefje, zijn zus en haar ongeboren kind. Er waren een paar krijgers met zijn familie meegereisd, Logans vrienden. Ook zij waren omgebracht.

Met een ijzig kalme gelaatsuitdrukking huilde Logan om zijn doden. De krijgers die bij Logan waren, trokken zich terug en lieten hen alleen. Voor het eerst aarzelde Jeremiah om Logan te benaderen.

‘Cresap.’ Logan keek Jeremiah niet aan en spuugde de naam uit met verstikte stem. ‘Dit is zijn werk.’

Jeremiah voelde zijn maag samentrekken. Michael Cresap, handelaar en kolonist, had duidelijk gemaakt dat hij van plan was alle indianen die de pech hadden zijn pad te kruisen af te slachten. Dit kwam grotendeels door geruchten die werden verspreid door majoor John Connolly, commandant van Fort Pitt, die zo ver was gegaan te stellen dat de indianen van het gebied Ohio – de Shawnee en Mingo’s – op het punt stonden de oorlog te verklaren aan de grenskoloniën. Cresap had besloten als eerste tot de aanval over te gaan. Maar was de man zo hard en harteloos dat hij dit had kunnen doen?

Wie het ook op zijn geweten had, de zinloze moorden zouden zeker leiden tot een escalatie van de toch al gespannen situatie langs de Ohio-rivier. Tot nu toe hadden Mingo’s als Logan, samen met veel Shawnee-leiders, inclusief hun opperhoofd Cornstalk, zich uitgesproken tegen oorlog met de blanken die hun jachtgebied ten zuiden van de rivier binnendrongen. Deze blanken waren niet de handelaren die het gebied al jarenlang bezochten, te beginnen met de Fransen. Ook waren zij geen zendelingen, zoals zij die zich hadden gevestigd bij de Delawares en hele nederzettingen hadden bekeerd. Deze mannen kwamen om de bomen om te hakken en in brand te steken, om trekkershutten neer te zetten, mais te planten, het wild te doden en het land te vullen met varkens; een onophoudelijke stroom kolonisten die de Ohio-rivier overspoelden.

De oudsten drongen erop aan de vrede te bewaren, maar hartstochtelijke jonge krijgers zagen dat hun jachtgebied werd afgenomen en konden niet altijd in bedwang worden gehouden. De oorlogsaanvoerder van de Shawnee, Puckeshinwah, had de afgelopen maanden gesprekken gevoerd met de bemiddelaars bij Fort Pitt. Zelfs hij was er klaar voor om de strijd aan te gaan nu hij zag dat de gouverneur van Virginia, Dunmore, niet in staat was het stichten van illegale nederzettingen langs de Ohio-rivier een halt toe te roepen.

Drie dagen eerder had Jeremiah de gefrustreerde Puckeshinwah en zijn delegatie van Shawnee-indianen in Pittsburgh achtergelaten en was hij met Koonays man, de blanke handelaar John Gibson, naar de Ohio-rivier gegaan, in de hoop te kunnen achterhalen of de alarmerende geruchten over aanvallen door de indianen op waarheid berustten. Op de rivier waren ze een groep Shawnee tegengekomen. De Shawnee hadden hen ervan verzekerd dat hun krijgers geen blanken vermoordden. Gibson was ervan overtuigd dat de geruchten niet waar waren. Majoor Connolly probeerde onrust te stoken, waarschijnlijk om gouverneur Dunmore te helpen. Hij wilde zo veel mogelijk land in bezit krijgen, zodat hij zich Ohio kon toe-eigenen voor Pennsylvania de kans had. Gibson had kano's geruild voor lastpaarden en zijn reis over land vervolgd naar de nederzettingen van de Shawnee langs de Scioto-rivier om daar te handelen.

Minder optimistisch had Jeremiah in zijn kano koers gezet naar Yellow Creek. Op de rivier zouden de krijgers van Logan niet aanvallen – Logan stond wijdverspreid bekend als vriend van de blanken – maar misschien kende Logan anderen die dat wel deden.

Toen Jeremiah aankwam, was Logan aan het jagen. Jeremiah hoorde dat Logans familie op uitnodiging van een aantal blanke mannen, verleid met de belofte van whisky, was afgereisd naar de handelspost van Baker. Dat baarde hem zorgen. Vlak nadat hij dat nieuws had gehoord, weerkaatste in de verte het geluid

van schoten over de rivier. Er werden krijgers op onderzoek uitgestuurd. Jeremiah ging mee met zijn kano en hoorde tot zijn afgrijzen nog meer schoten. Er werd iemand naar Logan gestuurd om hem te halen. Toen ze eindelijk de oever bereikten, vonden ze de doden gescalpeerd en verminkt; de moordenaars waren al lang verdwenen.

Jeremiah kon niets uitbrengen. Zijn mond was droog. Hij wilde Logan troosten, hem waarschuwen niet te snel conclusies te trekken, iets zeggen wat een volwaardige grensoorlog – iets wat gemakkelijk op deze wandaad kon volgen – zou kunnen afwenden. Zijn blik viel op het gezicht van Koonay, bijna onherkenbaar door de vele slagen die haar duidelijk waren toebedeeld, en bedacht dat niet veel mannen die werden geconfronteerd met zulke wreedheid zouden afzien van wraak.

‘Misschien was het Cresap. Misschien ook niet. De bemiddelaars bij Pittsburgh zullen zeker...’

Logan keek op en Jeremiah viel stil. Niets wat hij kon zeggen, zou ertoe doen. Wat hij vandaag had gezien, zou hem de komende dertig jaar achtervolgen, als hij nog zo lang zou leven. En dat gold ook voor wat hij las in de gepijnigde blik die nu op hem was gericht. Waar ooit de vlam van vriendschappelijke gevoelens voor Jeremiahs ras had gebrand, vlamde nu een haat waar woorden geen invloed op zouden hebben.

Een angstig voor gevoel be kroop Jeremiah. Hij vreesde niet voor zijn eigen leven, want Logan zag hem niet langer als een blanke, maar wel voor het leven elke kolonist die na vandaag dom genoeg zou zijn om zich ten westen van de bergen te begeven.

Logan leek zijn gedachten te lezen. Hij richtte zich op en rechtte zijn rug. Zijn vingers omklemden de steel van zijn tomahawk. De Mingo keek Jeremiah met zijn vurige blik aan.

‘Voor elk leven dat me is ontnomen,’ zei hij woedend, ‘zullen door mijn hand tien blanken sterven. Tien. Dat beloof ik van-

daag, in jouw aanwezigheid. Ga vertellen wat hier is gebeurd, als je wilt. Spreek voor degenen die geen stem meer hebben. Maar beloof geen vrede. Niet namens Logan.'

2

De westelijke kolonisatiegrens van Virginia

6 mei 1774

Clare Margaret Inglesby, zesentwintig jaar oud en acht maanden zwanger, vroeg zich af hoe het zo ver was gekomen: gevangen in een hobbelende wagen, voortgaand door gevaarlijk gebied.

Ze klemde haar tanden op elkaar om het klapperen tegen te gaan en om de stroom van klachten binnen te houden die op het puntje van haar tong lagen. Ze verloor bijna haar haarspelden en kapje door de schokbewegingen die hun vervoermiddel maakte. Toch was dat niets vergeleken met het onheilspellende gevoel dat haar voortdurend plaagde sinds ze de laatste plek die ze ‘thuis’ noemde hadden verlaten. Dat was de boerderij van Clares oom Alphas Litchfield in Augusta County.

Tijdens de zeven jaren van hun huwelijk had de familie Inglesby, ondanks al Philips beloften, nooit zelf een huis bezeten.

En dat zal waarschijnlijk ook niet gebeuren, dacht ze.

Het bos ten westen van Redstone Fort hulde hen voor de tweede ellendige dag in duisternis. De mannen bij Redstone hadden Philip gewaarschuwd dat het pad dat ze wilden volgen niet geschikt was voor paard-en-wagen. Ze hadden gezegd dat ze beter met een kano konden gaan.

Philip had hun goede raad in de wind geslagen. Hij wilde snel naar de kolonie van Wheeling en had niet het geduld om te wachten op de bouw van een kano. Philip wilde zich aansluiten bij James Harrod en zijn kolonisten. Er werd gezegd

dat ze in Wheeling waren, maar dat het niet lang zou duren voordat ze over de rivier verder zouden trekken. Philip hield vol dat ze, als ze snel naar Wheeling zouden gaan, Harrods groep nog zouden treffen.

Philip was er altijd van overtuigd dat dingen hem op een of andere manier zouden lukken, hoe onvermijdelijk de teleurstelling ook was.

Onvermijdelijk. Wanneer was ze eigenlijk veranderd in een vrouw met zulke negatieve verwachtingen?

Had ze dit vervelende onheilspellende gevoel al met zich meege dragen voordat ze Philips vrouw werd? Misschien had ze er toen kort mee kennisgemaakt. Philips vader had zelfmoord gepleegd en Philip en zijn moeder hadden hun familiefortuin verloren. Ze waren wanhopig geweest. Ondanks de waarschuwingen van haar vader was ze toch met Philip getrouwd. Nu was het vijf jaar later en droeg ze het onheilspellende gevoel in elk geval wel met zich mee. Philip had diverse pogingen ondernomen het familiefortuin terug te verdienen, maar dat was niet gelukt. Nu waren ze veroordeeld tot het huren van een woning. Zij en Philip hadden zichzelf toevertrouwd aan de zorg van Clares oom en waren vertrokken uit Richmond, met zijn geplaveide straten, drukbezochte winkels en ontwikkelde samenleving – en pijnlijke herinneringen – om naar de leegstaande boerderij van Alphus Litchfield in de Shenandoah-vallei te trekken. Ze konden nergens anders heen, want Philip had ronduit geweigerd haar ouders weer om hulp te vragen.

‘Het zal niet lang duren,’ had hij haar verzekerd. ‘Tot we het zelf weer kunnen redden.’

Een jaar. Misschien twee.

Clare, die het werken op de boerderij leuker vond dan ze had gedacht, begon te hopen dat ze eindelijk hun plekje hadden gevonden, hoe bescheiden het ook was. Misschien zou oom Alphus die een korenmolen bij Staunton had, overgehaald kunnen worden het land aan hen te verkopen.

Zes maanden later kwam de naam ‘Harrod’ over Philips lippen. Spoedig gevolgd door ‘Kentucky’.

Ze had bezwaar gemaakt tegen zijn plan om weer weg te trekken en naar Ohio te gaan, waar in hoog tempo land in bezit werd genomen, ondanks dat de kolonisatie volgens de proclamatie uitgegeven door koning George moest stoppen bij het Allegheny-gebergte.

‘De proclamatie is op dat punt niet helemaal duidelijk,’ had Philip tegengeworpen. ‘Er is land toegezegd aan soldaten die in de Franse en Indiaanse Oorlog hebben gestreden en dat land zal ten westen van de bergen gevonden moeten worden.’ De proclamatie kon nooit bedoeld zijn als een permanente restrictie, beargumenteerde Philip. ‘Het zal niet lang meer duren voordat heel Ohio beschikbaar is voor kolonisatie. We moeten ervoor zorgen dat we er vroeg bij zijn!’

Bij het zien van zijn enthousiasme had Clare gehuiverd. Wie kon zeggen welk lot hun aan de andere kant van de bergen wachtte, of wie hen kon helpen als dat lot – verfraaid met oorlogsschilderingen – hen zou overvallen, met opgeheven bijl? Hoewel hun eigen problemen de afgelopen jaren waren toegenomen, was ze zich er wel van bewust dat het land waar ze naartoe gingen niet werkelijk onbewoond was.

Was het ooit goed afgelopen bij conflicten tussen blanken en indianen?

Ooit had zo’n conflict plaatsgevonden niet ver bij de boerderij van oom Alphas vandaan. Jaren geleden hadden plunderende indianen een jonge bruid meegenomen uit haar trekkershut, toen haar man weg was. De man had zijn boerderij achtergelaten en was de wildernis ingetrokken om zijn vrouw te zoeken. Ze waren nooit teruggekeerd. Clare kon zich hun achternaam niet meer herinneren. Bud, misschien? Of was het Bloom? Hoe dan ook, het verhaal achtervolgde haar. En nu trokken ze een gebied in waar dergelijke afgrijselijke dingen nog steeds gebeurden.

‘Waarom blijven we niet op de boerderij van oom Alphas?’

smeekte ze. ‘Hij heeft mensen nodig om het werk te doen en we mogen hier zo lang blijven als we willen.’

‘Nee, Clare.’ Zoals altijd was Philips blik niet gericht op wat hij al had, maar verlangde hij naar meer. ‘Ik kan het werken op het land van een ander niet verdragen.’

‘Ligt dat aan het feit dat de grond niet van jezelf is, of heb je een hekel aan het werk?’ vroeg ze. Ze had zo haar vermoeden. ‘Als dat laatste het geval is, zou het dan beter zijn op een plek waar het land eerst nog ontgonnen moet worden?’

‘Alles zal beter zijn!’ reageerde Philip, haar eerste vraag omzeilend. ‘Het land ten oosten van de bergen is uitgeput. Maar het westen... het westen is onaangeroerd. Maagdelijke grond. De opbrengst zal groter zijn dan we ooit hebben gehad. Meer opbrengst met minder werk. Denk daar eens aan, Clare.’

Ze dacht aan de moeizame reis door de wildernis. Ze dacht aan het kappen van een bos om een stuk van die maagdelijke grond vrij te maken. En aan het eigenhandig bouwen van een huisje. Ze dacht aan haar kind dragen in de wildernis. Ze moest bijna huilen.

‘Waarom wachten we niet? In elk geval tot de baby is geboren?’

‘Als we wachten, zal het beste land geclaimd zijn. Je hebt gehoord hoeveel kolonisten door Pittsburgh en Redstone trekken, allemaal met hetzelfde doel in gedachten als wij.’

‘Als jij.’ Dat onderscheid leek Philip nooit te kunnen maken. ‘En hoe zit het met de indianen?’

Hij wuifde haar grootste angst weg alsof die niets voorstelde. ‘Er heerst al maandenlang vrede. Waarschijnlijk komen er nu zo veel van ons over de rivier dat ze ons liever met rust laten. Ze zullen plek maken. Naar het westen trekken. Dat doen ze altijd. Het kan niet anders.’

Het kan niet anders.

Clare wierp een blik op het pad voor hen en herhaalde in gedachten het gesprek en vergelijkbare conversaties voor de honderdste keer en probeerde nog steeds te bedenken wat ze

had kunnen zeggen – en misschien nog zou zeggen – om het noodlot af te wenden en haar man op andere gedachten te brengen.

Het pad leidde naar een vlakker en meer open stuk, zonder bomen of stenen waar de wagen omheen geleid moest worden. Ze draaide zich om en keek in het bed van zakken maismeel naast haar, waar hun zoon Jacob lag. Afgedekt met zeildoek lag hij tussen de overige waardevolle bezittingen waar ze nog plek voor hadden gehad.

Jacob was vier jaar oud en volgens Philips moeder het evenbeeld van zijn vader op die leeftijd, met een bos blonde krullen en donkerbruine ogen.

Vanaf het eerste moment dat ze hem had gezien, huilend en rood aangelopen, was Clare dol op hem geweest. Haar liefde voor hem was zo intens dat het haar soms aangreep. Net zo intens was de woede die in haar opwelde als ze bedacht dat iemand, beschilderd of niet, haar zoon iets kon aandoen vanwege de keuzes van zijn vader – en die woede richtte zich op Philip. Ze hoopte dat hij bereid zou zijn om het geweer dat hij bij aanvang van dit avontuur had aangeschaft te gebruiken. Het lag nu achter zijn zitplaats op de wagen. Als het erop aankwam, zou ze haar kind verdedigen met de bijl die ernaast lag, tot haar laatste snik.

‘Jacob, zou je...’

Verder kwam Clare niet met de vraag die ze wilde stellen. Het rechtersvoorwiel van de wagen raakte een karrenspoor dat ze niet had zien aankomen. Ze vloog een stukje omhoog en gilde geschrokken voordat haar billen weer op het harde hout terechtkwamen. Ze voelde een pijnscheut in haar heupen en rug. De pijn verplaatste zich naar haar buik. De strakke, belangstige greep deed haar denken aan wat ze had gevoeld bij Jacobs geboorte.

Maar daar was het veel te vroeg voor.

Naast haar huilde Jacob, maar alleen als reactie op haar gil, want toen ze weer zat en hem onderzocht, zag ze dat er niets

met hem aan de hand was. Toch was dit de druppel die de emmer deed overlopen.

‘Laat de paarden stoppen, Philip. Nu.’

Philip trok aan de teugels. Slingerend kwam de wagen tot stilstand. Vogelgezag en het rustige gekabbel van een beekje in de buurt vulden de stilte. Het spoor van stof achter de wagen dwarrelde neer. ‘Clare, wat is er?’

‘Ik heb pijn, Philip,’ zei ze met op elkaar geklemde kaken. Ze zag het gezicht van haar man vertrekken.

‘De baby? Komt hij?’

‘Nee!’ Tenminste, dat hoopte ze niet. ‘Ik heb gewoon genoeg van al die schokken.’

‘Ik zal langzamer –’

‘Als we nog langzamer gaan rijden, kunnen we net zo goed achteruitrijden.’ Precies de richting die ze op wilde. Philip kneep in de teugels, terwijl de paarden stampend en briesend wachtten. Ze leken niet gelukkiger dan zij was. ‘Laat Jacob naar beneden klimmen, zodat hij even kan lopen. Ik loop met hem mee.’ Ze slikte hardere woorden in en masseerde haar onderrug.

‘Clare, het spijt me dat dit zwaar voor je is. We...’ Philip ving haar blik weer en maakte zijn zin niet af. Misschien had hij willen zeggen dat ze vroeg konden stoppen en kamp zouden opzetten. Maar ze hadden nog geen twee kilometer afgelegd, deze tweede dag van Redstone, en de zon stond nog hoog aan de hemel.

Ondanks alles was het een opluchting om op haar voeten te staan, nadat het haar eindelijk was gelukt uit de wagen te klimmen. Voor haar kraakte en kreunde de wagen bij elke hobbel en elke steen die de houten wielen raakten. Gelukkig waren ze nu niet bezig met een beklimming, of een afdaling langs een smal bergpad. Dat laatste was het engst. Philip moest dan kettingen om de achterwielen leggen. Clare bad steeds dat de wagen niet in het ravijn zou storten, samen met de paarden en al hun aardse bezittingen. Ze hadden de wrakken van meerdere wagens gezien, kapotgeslagen tegen de rotsen,

tussen de bomen ver beneden het pad.

‘Mama? Mama! Ik wil iets laten zien!’

Dolblij met zijn vrijheid rende Jacob achter de wagen heen en weer. Hij keek tussen de varens, stenen en boomwortels langs het pad. Ze waarschuwde voor slangen, maar dat negeerde hij vrolijk. Hij hield zijn groezelig uitziende handpalmen op. Hij liet een platte stenen driehoek zien, met onderaan, aan de zijkant, twee inkepingen en bovenaan een lange, scherpe punt.

Clares mond werd droog.

‘Geef dat aan mij.’ Ze pakte de pijlpunt van hem aan en was van plan hem in de bosjes te gooien, zodra Jacob afgeleid zou zijn. Dat gebeurde al snel, want Philip riep naar hen.

‘Jacob! Wil je voor de wagen uit rennen en stenen van het pad gooien?’

Ze voelde een koude golf van angst. Met de pijlpunt nog in haar hand greep Clare haar zoon vast voor hij kon wegrekken. ‘Philip, nee. Het is niet veilig om hem vooruit te laten lopen.’

Philip bracht de paarden tot stilstand, leunde opzij en keek langs het tentzeil. ‘Je maakt je te veel zorgen, Clare. Hij blijft in zicht. Ik laat hem niet ver vooruitlopen.’

Clare kon de opwindings van haar zoon bijna voelen. Jacob keek haar hoopvol aan. ‘Alstublieft, mama? Ik kan helpen.’

Het ging tegen haar intuïtie in, maar ze liet hem los.

‘Goed, maar wees voorzichtig.’ Naar haar man riep ze: ‘Wel echt op hem letten, Philip. Misschien zijn er slangen.’

De pijlpunt prikte in haar gebalde vuist. Of grotere gevaren.

‘Met al het kabaal dat wij maken? Ik denk we alle slangen en andere dieren wel een kilometer voor ons uit hebben gejaagd.’ Philip glimlachte naar haar. Met die grijns had hij haar jaren geleden voor zich gewonnen en veel eerste teleurstellingen en verdriet verzacht.

Het had zijn geruststellende kracht al lang verloren.

Ze ging zo lopen dat ze haar zoon kon zien als hij naar de rand van het pad rende om een steen in de struiken te gooien.

Clare legde haar handen onder haar buik en voelde de baby bewegen en draaien. Gelukkig voelde ze zich goed als ze in verwachting was. Bij Jacob was ze bijna geen dag ziek geweest. Tot de avond voor zijn geboorte had ze al haar klusjes kunnen doen en de kilometers naar de molen van haar oom lopend kunnen afleggen. Tijdens deze zwangerschap was ze net zo gezond en ze verwachtte dat ze genoeg tijd zouden hebben om de kolonie van Harrod in Kentucky te bereiken voor de bevalling zou beginnen.

Als ze geluk had, had ze nog een maand.

Nog een maand lang dit. Ze kon niet door het donkere bladerdak om hen heen kijken. Zwanger zijn viel haar niet zwaar, maar dat ondoordringbare woud maakte haar benen slap en benam haar de adem, ondanks dat haar korset niet strak geregen was. Had ze de tomahawk maar meegenomen toen ze naar beneden klauterde. Ze zou zich beter voelen als ze die bij zich had. Ze wilde Jacob weer naast zich hebben. Nu.

Ze verhief haar stem om boven het geratel van de wagen uit te komen. ‘Genoeg stenen gegooid. Kom maar naar me terug!’

Ze zag dat hij een laatste steen weggooidde en zich omdraaide om zich langs de wagen te wurmen. Hij grijsde naar Philip terwijl hij dat deed. Toen zijn kleine lichaam het rollende voorwiel passeerde, stond haar hart even stil. Jacob bewoog zich behendig tussen het wiel en een enorme boomstam door, klauterde over een scheeffliggende steen en glipte door de nauwe ruimte, vlak voordat het zware achterwiel eraan kwam.

Clare kon één keer opgelucht ademhalen voor het onheil toesloeg.

De paarden waren vast iets uitgeweken, want het achterwiel draaide hoog de steen op die het voorwiel had gemist en klapte aan de andere kant hard neer. Er klonk gekraak van brekend hout, het wiel kwam los van de as, sloeg tegen een boom en zwiepte het bos in. Hij miste Jacob op een haar na. Clare rende naar voren terwijl de wagen omsloeg, met een zware bons neerviel en met veel kabaal uit elkaar kletterde.

Zeildoek scheurde en spullen vielen uit de wagen. Iets raakte haar schouder toen ze Jacob vastgreep en hem beschermend achter zich trok.

Ze vielen en rolden een stuk door tot ze verstrikt raakten in haar onderrok en op het pad tot stilstand kwamen.

‘Een boek moet wel heel spectaculair zijn, wil het een plekje veroveren tussen de weinige boeken die ik op mijn boekenplank bewaar. Maar *De zoon van de kraai* is het gelukt.’ – Michelle Griep, auteur van *Dwars door het vuur*

Ohio, 1774. De zwangere Clare Inglesby strandt met haar gezin in de bergen. Als haar man hulp gaat halen, komt hij niet meer terug en hun vierjarige zoontje Jacob wordt ontvoerd door Shawnee-indianen. Clare zet alles op alles om Jacob terug te vinden, maar de brute gevechten tussen de kolonisten en de indianen maken het gevaarlijk.

Dan komt Jeremiah Ring op haar pad. Hij is kolonist, maar is ook loyaal aan de indianen. Hij belooft Clare te helpen Jacob terug te vinden. Maar geen van beiden heeft enig idee hoe moeilijk het voor Jeremiah zal worden om zijn belofte te houden.

Lori Benton is geboren en getogen aan de oostkant van de Appalachen. In haar romans brengt ze het Amerika van de achttiende eeuw tot leven en schildert ze het harde leven van de kolonisten.

NUR 342

9 789043 531962

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT